

med hans eget Vaaben: Prygl. Jeg tror, at efter den Debat, der føres her i Rigsdagen og rimeligvis vil paafølge i Dagspressen og den periodiske Presse, vil Stemningen vende sig og vende sig afgjort imod Pryglestraffen. Jeg nærer ingen Sentimentalitet over for de professionelle Bøller, og jeg nærer inderlig Medynk med mange af de Mennesker, der ere komne paa Kant med Samfundet, men jeg ønsker ikke, at Samfundet af Medynk med den Opdragelse, de have faaet, eller den Vanrøgt, de have været Genstand for, naar de senere gøre sig skyldige i gentagne Krænkelser af den offentlige Orden, alligevel skal behandle dem lemfældigt, godt og smukt. De skulle behandles, som det er Samfundet tjenligt, og er det Samfundet tjenligt, at der skrives ind med haard Haand, bør der skrives ind med haard Haand. Men der behøver neppe at skrives ind med mere haard Haand, end den bestaaende Lovgivning allerede hjemler, naar vi f. Eks. faa et Supplement vedrørende det Tvangsarbejde, man allerede har for Personer, der have gjort sig skyldige i Krænkelse og Forstyrrelse af den offentlige Orden.

Jeg udtaler her min Tilslutning til de ærede Medlemmer, ogsaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, som har draget Spørgsmaalet om Beskæftigelse af Bøllerne paa de jydskes Heder frem. Jeg udtaler min Tilslutning til denne Tanke, idet jeg yderligere understreger, at jeg anser det for naturligt at uskadeliggøre de Individuer, som gentagne Gange ere komne i Konflikt med den offentlige Orden og Straffeloven, uskadeliggøre dem, om nødvendigt, for hele deres Liv. Man vilde i alt Fald opnaa dette, at disse Mennesker fik en bedre Tilværelse, end de som Regel føre. Disse Personer høre jo nemlig til dem, som leve paa Livets Skyggeside. De fleste af dem friste, navnlig her i København, en højst elendig og sørgelig Tilværelse, især ved Vintertid. Jeg vilde anse det for at være en Forbedring af disse Menneskers Tilværelse, om de fik tildelt Tvangsarbejde for en længere Aarrække, og for manges Vedkommende for hele Livet. Det viser sig ved Undersøgelse af de herhen hørende Forhold, at adskillige af de Personer, hvorom der her er Tale, ere syge Mennesker, degenererede Individuer, der ere ødelagte af Alkohol og Udsvævelser, og mange Gange paa Grund af, at de i deres Barndom og Ungdom have faaet mangelfuld Ernæring og have været Genstand for slet og vilkaarlig Behandling. Paa det

aandelige Omraade ere de ofte afstumpede og sløve, de høre til de abnormes, de halvt sindssyges Klasse. Vi sørge for de sindssyge, ganske vist ikke som vi burde, thi vi mangle Plads til dem, men det er dog erkendt fra Samfundets Side, at der maa gøres, hvad der kan gøres for de abnorme, de aandsvage. Jeg tror at have Ret i den Opfattelse — og jeg ved, den deles af en Mængde Mennesker, der have skrevet om dette Emne og ere mere vidende paa dette Omraade end jeg — at mange af de Personer, hvorom der her er Tale, ere abnorme Individuer og ere at betragte som farlige for deres Omgivelser, for Samfundet og den offentlige Orden. Intet vilde være rimeligere, saavel af Hensyn til Samfundet som af Hensyn til de paagældendes Familie og dem selv, end at man gav dem Tvangsarbejde, dog saaledes, at de efter at have udstaaet et haardere Tvangsarbejde kunde slippe med et nemmere og for dem behageligere Arbejde, der kunde gøre dem Tilværelsen nogenlunde taalelig. Der er jo Arbejde nok herhjemme, som disse Folk kunne beskæftiges ved.

Til denne Opfattelse, der sikkert deles af de allerfleste af dette Tings Medlemmer, ledes jeg dels derved, at jeg har læst og beskæftiget mig en lille Smule med herhen hørende Forhold, dels og væsentlig ved, at jeg har set og erfaret, hvorfra de Mennesker, hvorom der her er Tale, stamme. Det er vistnok en ret almindelig Opfattelse, at Bøllerne, Alfonsere og Bondefangerne ere Folk, der ere fødte inde i København, at det er københavnske Proletarbørn. Det er det for en Dels Vedkommende, men det er kun en forholdsvis ringe Del. De allerfleste komme ude fra det store Land. Det er Bundfaldet og Bærmen fra Herregaardscenterne paa Fyn og i Jylland, det er alle de slette Hjem ude omkring paa Landet og i Købstæderne, som rekrutere Københavns Bølle-, Alfons- og Bondefangerbestand. Adskillige af dem ere vel, naar de komme her ind, mindre bedærvede i Karakteren, men Mangel af Familie, Mangel af godt Kammeratskab, Mangel af Venner, og den Omstændighed, at de ofte ere blevne lokkede herind under en eller anden Strejke for at agere Skruebrækkere, gør, at disse Mennesker meget hurtigt søge til de Kipper og Snasker, hvor det egentlige Bundfald hører til. Det er i Reglen ret robuste Folk, der ere vant til at tage paa Livet med haard Haand, og hvem Livet har taget paa med haard Haand. Hurtig ledes de ind i det Liv, der leves i de Kvarterer og Kroge af